

Capítol 0

La Laura era una nena que sempre havia somiat en ser la Lluna. Des de la seva habitació cada nit li adreçava els seus millors desitjos. Una vegada, amb el seus amics de l'escola, va tenir la sort de visitar-la i hi va conèixer els seus habitants, els llunicities. Quan va haver d'estar ingressada a l'hospital perquè s'havia trencat una cama va conèixer el Pep, un nen malalt de càncer que com ella també somniava en ser la Lluna. Malauradament, el Pep va morir i la Laura es va posar molt trista. Al cop de pocs minuts de saber-ho va rebre

la visita del Pep Piplot, un amic que havia fet a Llunicy i que va concedir a la Laura el seu desig de voler ser la Lluna i viure per sempre més a la ciutat dels nens i les nenes.

Pagès editors

Capítol 1

No sé exactament quan la Laura va arribar a Llunicy, el temps allà no compta per ningú. Aquesta ciutat és just al costat desconegut de la Lluna, el que no veiem des de la Terra. Hi ha cases, carrers, gratacels, monuments, ajuntament, escoles, hospitals, botigues i piscines. És com una ciutat de la Terra però a la Lluna. Els seus habitants són nens i nenes amb una característica comuna: la d'haver-se quedat profundament adormits a la Terra, una son tan profunda de la

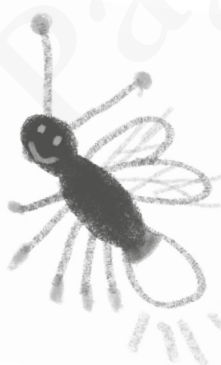
qual mai no van poder despertar.
L'anomenen Llunicity, la ciutat
dels nens i les nenes.

Com cada dia des que hi van arribar, el Max i el Jordi marxen corrents a descobrir nous indrets. No fa gaire que hi són i avui, amb curiositat, han agafat el camí de l'Est, que els ha portat a un bosc ple d'arbres de tronc rosa i branques ataronjades. "Que bonic!, exclamen tots dos. "El color del tronc s'assembla al de la nostra pell", diu el Max. "I el de les branques al dels nostres ulls!", respon el Jordi. feia poc que s'havien adonat que un cop a la Lluna el seu cos havia canviat. "Ara som ben diferents!", comentaven sovint. "Si aquests arbres tinguessin les arrels blaves s'assemblarien molt a nosaltres!", puntualitzava el Max. "Sí, com els nostres cabells", comentava el Jordi tot rient.

Durant una bona estona van estar caminant pel Bosc Taronja (així és com l'anomenaven els habitants de Llunicity) fins que van fer un descobriment que canviaria el seu dia a dia. "Uau!, què és això?", va exclamar el Jordi tot sorprès. "Que bonic, quin munt de llum!", va dir. Era la Cova, un indret de la Lluna que semblava com si mai ningú no hi hagués entrat mai abans. "Hi entrem?", li va preguntar el Jordi al Max. "Mmm... no sé si és una bona idea...", va dir el Max. "Segur que dintre deu ser molt bonica, vinga, entrem-hi!", insistia el Jordi. "Els meus pares sempre em deien que no anés a llocs desconeguts", responia el Max amb responsabilitat mentre reculava caminant enrere. "Però ara els pares no hi són, ens hem d'acostumar a la seva absència, segur que dins ens enduem una bona sorpresa", va dir el Jordi aturant-lo.

Quan de sobte: cric, cric, cric, cric, cric, cric. "Què és això?", van exclamar tots dos. El so venia de dins de la Cova i semblava com si un grupet de grills comencés a cantar. "Són grills?", deia en Max. "Què dius, grills a la Lluna?", deia estranyat en Jordi. A la Terra estaven acostumats a sentir els grills de nit al camp però a Llunicy no hi havia dia i nit com a la Terra. "Vinga, entrem!", insistia en Jordi. "D'acord...", va acceptar finalment el Max no del tot confiat.

Eren cuques de llum. Cuques de llum que en qüestió de segons van començar a envoltar el Max i el Jordi per tot arreu. Mentre

ho feien notaven com un pessigolleig que els recorria per tot el cos. Era una sensació agradable, gens molesta, que els feia riure. "lup!, quin gran descobri-

ment!", van cridar. "Els haurem de dir a tota la resta de nens i nenes de Llunicy que vinguin i puguin gaudir d'aquesta meravella", va dir el Jordi. "D'on han sortit tantes cuques de llum? No trobes molt curiós el seu so?", preguntava el Max. "És brutal!", va cridar el Jordi. I es van quedar una estona deixant-se acariciar per les cuques mentre escoltaven el seu bonic cant.

© dels textos: Jordi Villacampa Viñes, 2019
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2020
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: febrer de 2020
ISBN: 978-84-1303-166-8
DL: L 81-2020
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.